

Bij het overlijden van professor dr. C. Trimp (1926 – 2012)

Ds. E. Heres

Binnen het tijdsbestek van drie maanden zijn twee emeritus hoogleraren van de Theologische Universiteit in Kampen overleden. In december vorig jaar prof. J. Kamphuis en vorige week, op 9 maart, prof. dr. C. Trimp. Twee hoogleraren die in de geschiedenis van de Gereformeerde Kerken (Vrijg.) een bijzondere positie hebben in genomen. Het is vanzelfsprekend dat professoren in Kampen grote invloed hebben in het kerkelijke leven. Door de boeken en de artikelen die zij schrijven. Maar natuurlijk vooral door het onderwijs dat zij geven aan aanstaande predikanten.

Als het goed is ben je als student enthousiast over de professoren bij wie je studeert.

Je wilt alles lezen wat zij schrijven en je wilt geen van hun colleges missen.

Wat de beide hier genoemde hoogleraren betreft was dat zeker het geval voor de generatie studenten waar ik bij hoorde. Inmiddels al weer vele jaren geleden.

Het waren goede jaren, vanaf 1975 en verder, waar ik tot op vandaag met dankbaarheid op terug zie. De strijd rond de 'Buitenverband-kwestie' was min of meer tot rust gekomen. Maar er moest veel gebeuren in de opbouw en de uitbouw van het gereformeerde leven.

Er was in die jaren een grote mate van eensgezindheid binnen het kerkverband van de GKV.

Je mag het ook wel een bloeitijd noemen. Maar, waar je in een bloeitijd van de kerk altijd goed voor moet oppassen, is, dat je met elkaar niet inslaapt.

Als er iemand was die daar attent op was, dan was het wel professor Trimp.

Hij bedreef theologie in rapport met de tijd waar hij leefde en werkte. Hij boorde diep en zijn taxaties waren scherp. Verrassend waren de perspectieven die hij kon wijzen.

Ik denk daarbij in het bijzonder ook aan de preekcolleges die ik bij prof. Trimp heb mogen volgen.

Dat waren colleges waarbij de Schriften zo helder opengingen dat wij na een collegeavond als studenten enthousiast naar huis fietsten, gestimuleerd om ook zelf die rijkdom te gaan uitdragen.

Ik schrijf hier geen 'in memoriam'. Wel wil ik als 'hommage' aan prof. Trimp hier een passage weergeven uit zijn bekend geworden boek *'Klank en weerklank'*.

Het laatste hoofdstuk van dat boek, gaat vanaf pagina 161 over 'De evangelische beweging'. De laatste tijd lees je en hoor je nog maar weinig over het verschil tussen 'gereformeerd en evangelisch'. Vanuit het 'Kampen' van vandaag klinken tenminste vrijwel geen waarschuwingen meer tegen de verleidingen van de evangelische beweging. Het hoofdstuk dat prof. Trimp schreef is vandaag nog voluit actueel. Hier volgt een gedeelte waarin hij de rijkdom van 'gereformeerd zijn' beschrijft:

“Staan in de gereformeerde traditie” betekent voor ons ook, dat wij dankbaar zijn voor de *terugkeer* naar de leer van de gereformeerde kerk in de zestiende eeuw. Daarin zien wij Gods goede hand over ons voorgeslacht en onszelf.

Ons beperkende tot onze Nederlandse geschiedenis, zijn wij dankbaar voor de *Afscheiding* van 1834. Dat was naar onze overtuiging een terugkeer tot de goede leer en kerkinrichting – ondanks alle aanwijsbare zwakten en tekortkomingen, bekrompenheden en kleinmenselijkheden.

De Afscheiding was een sterk protest tegen de volkskerkelijke tolerantie en arrogantie. Tegelijk wat het een breuk met de medische weg van het Réveil – de evangelische beweging van die dagen. Zo kwam het in Nederland tot een herstel van de prediking (incl. de zendingsprediking), de catechese en het pastoraat.

Bovendien zijn wij dankbaar voor het herstel van de ambtelijke diensten in de *Doleantie* van 1886. Wij zien Kuyper strijden tegen de evangelische beweging van zijn tijd: de mannen en vrouwen van de Inwendige Zending.

Hoewel de verleiding groot was om binnen deze sympathieke groepering van goede christenen te blijven opereren, zag Kuyper de noodzaak van het herstel van de ambtelijke diensten, met name van het ouderlingschap en het diaconaat.

Ook in deze eeuw (bedoeld is de 20e E.H.) ontvingen wij temidden van allerlei wirwar en menselijke zwakheden veel goede geschenken van onze Heer en Meester.

Wij mochten opkomen voor het niet te betwisten gezag van de Heilige Schrift (1926) en voor de leer van verbond en doop (1944) en we mochten ons verzetten tegen anticonfessionele en independentistische strevingen (1967-1969).

Dat is de 'gereformeerde traditie'. Dat heeft God "aan onze ziel gedaan", om met de Statenvertaling van Psalm 66:16 te spreken. De dankbaarheid voor deze traditie wordt gedragen door het geloof, dat Christus zijn kerk door de Heilige Geest wil bouwen en ons dáárom juist ambten, prediking en sacramenten gegeven heeft.

Wanneer er waarheid ligt in wat wij tot nu toe opmerkten, komt dus in onze gereformeerde traditie tegelijk een sterk verzet mee tegen het *religieuze individualisme*, tegen het *fragmentarisch en biblicistisch bijbelgebruik*, tegen de *simplificatie* van de problemen in de wereld rondom ons.

Wie echt dankbaar is voor het geschenk van Christus in het werk van personen als S. van Velzen, A. Kuyper, S. Greijdanus, K. Schilder en P. Jongeling – om mij nu maar tot enige bekende voorgangers te beperken – kan niet anders dan zó spreken. Dat betekent dus ook, dat een overgaan op het spoor van de evangelische beweging een *vervreemding* ten aanzien van deze gereformeerde traditie zal teweegbrengen.

Als er één ding is, dat ouders aan hun kinderen moeten duidelijk maken, dan is het dit gevaar van de vervreemding.

Wij verstaan en delen het verzet van de evangelischen tegen de verstarde volkskerkelijkheid en tegen de (letterlijk!) moordende kracht van autonome ideologieën in de samenleving. Maar kennelijk zijn wij – gereformeerden en evangelischen – diep verdeeld over de weg die Christus in onze tijd en in onze wereld wil gaan.

Wij geloven dat Christus het instituut van de kerk als een *huis* in deze wereld bouwt – een huis van de Geest voor ouders en hun kinderen.

En een huis is niet een *beweging*. Omdat wij dit geloven, geloven wij niet dat Christus zijn volk als een ongeduldige en militante actiegroep van geestdriftige wedergeborenen door de boze wereld doet draven. Wij staan hier ten diepste voor de tegenstelling tussen de rust die de leer van de genade geeft en de onrust van het methodisme met zijn appél op de vrije, vrome wil.'

Tot zover deze woorden van prof. C. Trimp uit het laatste hoofdstuk van '*Klank en weerklank*', pag. 175, 176. Laat het een uitnodiging zijn om meer te lezen uit de geestelijke nalatenschap van deze bijzondere voorganger in de Gereformeerde Kerken.

Hoe prof. Trimp dacht over de recente ontwikkelingen in de GKV, daarover is mij alleen maar bij geruchte iets bekend. Bij mijn weten heeft hij zich daar niet meer publiek over uitgelaten.

De dienst van aardse voorgangers is eindig. De grote Herder van de schapen gaat verder.

Hij blijft de zijnen roepen om het Lam te volgen waar Hij ook heen gaat.